

stærkt Parlamentet end havde udtalet sig, vilde det dog ikke have været i stand til at forhindre Savoiens Indlemmelse.

"Times" betragter ovennævnte Discussion som Indledning til en politisk Combination. Lord John Russells Tale bebuler, at l'entente cordiale med Frankrig er ophørt, og at England maa føge sine Venner andetsteds; Hentydningerne til Preussen kunne ikke misthændes.

Følge "Morning Herald" vil en Congres af Stormagtenne inden nogle Ugers Forløb sammentræde i London; denne Paaslands Rigtighed benægtes af flere Blad.

"Daily News" af 28de Marts indeholder et meget stærkt Angreb paa den franske Politik.

Tykland.

"Hamb. Nachr." har modtaget en telegraphisk Depêche fra Berlin, der meddeler, at Underhandlingerne mellem England og Preussen have haft et gunstigt Resultat. Disse to Magter agte i den nærmeste Fremtid at foretage overensstemmende Skridt, uavlig for at varne om Schweiz' Rettigheder.

Det samme Blad beretter, at i den lovgivende Forsamlingens Møde den 27de Marts i Frankfurt vedtoges enstemmig det Forstal, at forsyne Frankfurts Repræsentant ved Forbundet med Instruer betrefende Oprættelsen af en tyk Centralmagt og et tyk Parlament. Andragendet blev motiveret ved en Herhørsning til Frankrigs truende Holdning.

Italien.

Den officielle Avis i Turin offentliggør Forordningen om Toscanas fremtidige Administration. Fyrsten af Cagliari er blevet udnevnt til Statholder; han skal være Overstacommanderende over Armeen, og Florens skal indtil videre være Administrationscentrum; Baron Ricasoli er udnevnt til Generalsgouverneur.

Den i Genua stationerede Escadre er afskaet til Toscania med sørdske Tropper.

I Florens varer Favaro, Riccasoli og Buoncompagni blevne valgte til Medlemmer af Parlamentet.

Spanien.

En Baabensstald er blevet afflyttet den 25de Marts mellem Marskalk O'Donnell og Muley Abbasa. Straż derpa bleve Fredspræluminarierne underkrevne. Marokko afstaar Tetuan til Spanien og betaler en betydelig Sum i Krigsombostninger.

Om Lægehonorar.

(Udgang af et Foredrag.)

En Arbeider er sin Løn værd. — For Intet faaer man Intet. Dette er en af de Grundloge, som fra Arilds Tid have været gjældende i det menneskelige Samfund. I det gamle Romiske Annaler læse vi, at alt dengang Ingen vilde gøre noget hertil Arbeide gratis, og markværdigt nok har denne Fordom holdt sig lige til vore Dage. I de Tider, da det ingen Penge gaves, og da Kongerne endnu ikke besjæde det smukke Prærogativ at kunne gøre Penge, betalte Mennesket sin Næstes Ejendomstilfælde med Varer. I det gamle Grækenland erholdt Kæren af sin Elev Logis og fuld Kost, ikke blot for sig, men også for sin eventuelle Familie. For et Håndskillingsbrod gav Slagteren Bageren en god Steg, og for et varmt Winterstykke betalte Doegshandlaren eller Jordbrotten Skredberen med en Hækelskål eller en Øre. Øren var navnligen hos Romerne et almindeligt Betalingsmiddel, og Ethnologerne afsløre, hvis ikke med uret, pecunia af pecus, skjænt man i den nyeste Tid, i Creditforeningernes og Aktiebankernes Dage, vil have fundet et endnu noiere og inderligere Sammenhæng mellem pecunia og pecus.

I vore Dage har Sproget meget forskellige Betegnelser for det Bedrag, et Menneske erholder for sit Arbeide eller sine Ydelser. Regenterne bevilliges der en Civilliste, Embedsmanden faaer Gage og undertiden Gehyrer, Soldaten faaer Sold eller Lønning, Presten og Skolelæreren faaer Tiender, Offer og Accidenter, Herremanden tager Indsatsning og Landgilde, Gejstinden og Generalen faaer Taffelpenge, Skuepilleren Hen, den dramatiske Forfatter en Tantième, Rigsdagsmanden lever af sine Dieter, Verten af sin Leie, Handelsagenten af sin Provision, Magazeren af sin Courtage, Advocaten af sit Salair, medens Extrastrikeren ikke kan leve af Gratificationer, Haandværkeren este kummerligt nok af sin Betaling og Arbeidsmanden sjeldent af sin Daglon; Droschekusken giver man Driftpenge, Engepigen Løn og Lægen giver man — Honorar. Ordet er snukt nok; thi Honorar kommer af honor, Gre, idet oprindeligt den tilstænte Eresbevisning fandt sit Udtryk gennem det ydede Honorar. Nu har Forholdet forandret sig; man giver nu Gre for sig og Pengene for sig, men i Almindelighed et større Quantum Gre end Penge. Hvad skal ogsaa Lægen med Penge? Maa ikke Besidtheden om at have hjulpet de Syge være ham Løn nok? Er ikke offentlig Aerkendelse, Taffigelse i Viserne og Medborgeres Agtelse langt mere værd end Guld? Folk have nu for megen sin Følelse, og ere alfor hensynsfulde til at ville indromme, at ogsaa Lægekonsten er et slet og ret Levbrød. De betale slet, ikke nogen, men netop fordi de forstaaer at sætte pris paa Lægekonsten. Derfor er ogsaa Praxis aurea blevne en rara avis, ja selv Hæmorrhoider have opført at

være en gylden Ware — for Lægen. Den, der kun har faaet Born, betaler slet, fordi hans Familie kun er saa lille; den, der har mange Born, betaler endnu mindre, fordi Familien er saa stor. Enhver ny Amme bører Doctoren en Deel af hans Hæring, og man kan med temmelig stor Grav af Noiagtighed opstille følgende matematiske Sætning: Lægehonoraret faaer i omvendt Forhold til den Hurtighed, hvormed Familien forsøges. Lægejaalit faaer Honoraret i Forhold til Curens Vandlighed og Varighed; ofte bringer en langvarig Cur Lægen kun et Embryo af Honorar: Lægens Arbeide har været allopathist, Betalingen er homopathist. Der findes Mennesker, som have en uovervindelig Modbydelighed for at tilfredsstille Lægens billige Krav, og som, naar denne tilfødt søger at gøre den gjældende ved at indsende en Regning, legge deres Uwillie over denne Fremgangsmaade for Dagen, ved at tage en anden Læge. Det er Lægens Pligt, uden Hensyn til Bederlaget, til hvort Dileklik at komme paa mindste Vinde; han maa stille sin Tid, sit Legeme, sin Aund, sine Kundskaber til Raadighed, han maa lade sig forhøre i sine Maalstider, i sin Mætro, i sine Fagstudier og i Nydelsen af sit Ottium. Lægens Rettigheder hende de Færeste og endnu Færre ville anerkjende dem. Og dog er Lægens Arbeide i vore Dage langt befaorligere end i nogen tidligere Tid. Han maa i Udbørsen af sit Kald besøge den Syges Lemmer, lytte til hans Aandedræt og til Hjertets Slag, besej hans Tunge; han maa percute, stethoscopere, katheretiser, microscopere, magnetisere og elektrisere ham. Kun de Færreste viser sig librale mod Lægen, skjænt Alle sætte pris paa en god Constitution. Hvoromhelst Pungen har Svindet, der bliver Lægen først og fremmest sat paa "Bartpenge"; om han end har behandlet den Syge efter den antiphlogistiske Methode, bliver han dog betalt efter den expectative Methode. Naar galt skal være, saa maa Lægerne hellere gaae ind paa den chiniske Betalingsmaade. I China betaler man nemlig fun Huuslægen fuldt Honorar, saa længe man er fuldkommen raf: bliver man syg, har formindstes Lægehonoraret, og doer en Patient for en Læge, saa maa denne være glad, hvis han slipper for at betale Arvingerne Skadeserstatning.

I Europa, for atter at vendte tilbage herhertil, kunne Menneskene, med Hensyn til deres Maade at honorer Lægen paa, inddeltes i 3 Klasser: 1) Betalende; 2) Ikkebetalende; 3) Bettalte. Den unge Læge har i Begyndelsen af sin Læbebane (som først senere kan ventes forandret til en ejerebane) mesji at gøre med den tredje Classe, som ofte for ham i meer end en Betydning ere ubetalige; han er glad, naar han nærer op til de Ikkebetalende. Disse kunne deles i dem, der ikke kunne, og dem, der ikke ville betale. Den betalende Classe har ligeført to Underafdelinger: dem, som betale anstandigt, og dem, som betale uanstændigt; den første Underafdeling har imidlertid lønge været i stærk Afslagen og vil snart gaafte være udøet. Lægen kan staae i to forskellige Forhold til det betalende Publikum: han kan enten arbeide i Dagten eller i Accord, det vil sige som Huuslæge. Som oftest er Honorarets Størrelse afhængig af Publikums Skøn, og Publikum har deraf opstillet bestemte Kategorier og handler efter bestemte Motiver, som støtte sig paa, hvilket Locomotiv Doctoren benytter. Lægestanden kan nemlig i de store Stæder inddeltes i Kæret-, Droschke- og Galoshedotorer; paa Landet findes endvidere ridende Doktorer; saaledes have Cavalieriet, Infanteriet og Trainet hvert sine Representanter blandt Lægerne. Eftersom Lægen hører til den ene, den anden eller den tredje af disse Klasser (den anden og tredie smelter dog undertiden sammen), stiger og falder hans Honorar; ja, meget fintværende Sjæle gjør endog en forskel i Honoraret, eftersom Gesulapmaskinen arbeider med en eller med to Hestes Kraft. Den arbejdende Classe betaler undertiden Lægen Honorar med Arbeide og saaledes bliver Honoraret lejlighedsvis affyret, affort, afbarberet, afflippet, affaaret, afhugget osv.

Tidligere havde Lægen bedre kaar; da sit han, foruden Honoraret, Forænger og nedsættes Oprørskomhed. Lægen som de gamle Romere i Agoræs Tempel lode opfønge en Afbildung af den helbrede Legemsdeel, saaledes vidne hos en af Fortidens Læger ofte et broderet Servietteband, en Sophapude eller et Ravegarror om en helbrede Nervefeber, Ansjætrosen eller Brytflusflamnation. Lægens Studieværelse var ofte saa at sige en historisk-chronologisk Fremstilling af hans Præcis. Naar vi i vore Dage ses lignende Mindebøger i Lægens Stue, da vil han destoværende som oftest kunne bevidne, at de skrive sig fra den Tid, da han var glad over at være naaet op til de Ikkebetalendes Classe. — I den øverste, idylliske Tid, indskrænkte Extraanerkendelserne sig ikke til broderede eller lignende Sager; nei, ofte frydedes den Doktorinden ved Høns og Gjæs, en Ottling Smør eller en Tonde Kartofler, en Skinfle eller et Par Snee Eg, som en taknemmelig Patient, efter at have erlagt et passende Honorar, efterlod i Doktoren's Kjøkken eller Spisekammer.

Dog, dette er nu Mindre fra en i logevidenskabelig Henseende mytologisk Tid. Det logevidenskabelige Arkadiens Guder ere døde, Parvilkens Sommerfuglestov er bortvejet og den alvorfulde Virkelighed seer os med sine gyldne Nine imode — ja, vare disse Nine endda altid gyldne. Et Suk være helligt den sounde Tid, et front Øste om, at Menneskene snart maa blive, som de burde være — med Hensyn til Erlægelsen af Lægehonorar — den kommende Tid!

Litteratur.

— Presten i Satrup, Hr. J. Plenge, har under Titel af "Grindringer fra en Reise i Skotland i Sommeren 1859", hos Schönberg udgivet nogle Rejsestisser, som sikkert vilde læses med megen Interesse. "Illustr. Tid." har optaget et Afsnit af dette lille Skrift, der heelt igennem vidner om en flarfagtagelseseevne, et aabent Øjet for Naturens Skønheder, en human Opfattelse af Livet i dets forskellige Ufthygninger og en varm Medhjælpe for den ofte under saa ugunstige Forhold stillede Arbeiderbefolning. Sjældne vi fremhæve nogen entet Episode, vilde det være Skildringen af det hushellige og kirkelige Liv i Skotland, af hvilket det er lykkedes Forfatteren med saa, men rafte Tref at give et ligesaa anstueligt som titlalende Billede. Det hyggelige Familietiv, i hvilket han hører os ind, vinker os tilkørende imøde, og paa samme Tid, som man fristes til at ønske selv at have været Gjenstand for den Glaströhre, som Forfatteren har modt, overbeviser den smukke og høitidelige Maade, hvorpaa han beskriver den, os om, at han har været verdig til at myde den.

— En praktisk Håndbog for Lægestanden foreligger i den udkomne "Oversigt over samtlige officielle og nye Lægemidler med Angivelse af deres former, Præpareret og Dosir, samt en Samling af særlige virksomme og ved Erfaringen prøvede Receptformler med Anvisning til deres specielle Anwendung", udg. af Dr. W. Neimers paa Gram. Bogen giver et fornøjet Biduesynd om den utrættelige Flid, hvormed denne praktiske Læge omfatter sit Studium og vil derved vist være velkommen blandt hans Colleger.

— Af den oversættelse, som Land. theol. Th. Jensen paa Guds Forlag har besørget af Hartwigs "Naturen og Menneskelivet i det høje Nord" er nu det sidste Hefte udkommen, med hvilket Subskribenterne som Tilgift erholde et kort. Heftet indeholder interessante Meddelelser angaende Grønland og Island.

— Predikener af August Ussing, lutherst Preist i Christiansfjeld, St. Croix. (Gyldendalske Boghæft.) Naar det Ansvær, hvorum Talen er Fal. 3, 1 og som har gjort Forfatteren lidt engstelig for Udgivelsen, vel nærmest er at forstås om Lægerens Forhold til sin Menighed, ja vil de holdte Prædikenes Udgivelse i Trykken ikke saameget gøre Anhøaret stærke, som tjener til ogzaa at give Christen udensor Preistens Menighed Lejlighed til at bedømme, hvorvidt han virkelig kan rase med god Samvittighed sigeoverfor det "større Ansvær, som Lægerne skulle have". Og her til kan der vel ligge en føregen Opsordning for en dansk Preist i Vestindien, idet Udgivelsen i Trykken er det eneste Midde til at gøre sine Landsmænd herhjemme bekjendte med den Forhyldeste, der gennem ham lyder til den fjerne Menighed. Det er da et glædeligt Biduesynd, disse Prædikener give, gennem hvilke der gaaer en sand Alvor og Hjertelighed, en Alvor, udpræget af Folkesen af Anhøret, og en Hjertelighed, der har sin Root i Hjertelighed til sit Kald og derigennem til sin Menighed. De ere let forståelige, uden vigtige og unnyttige Bestrukelser for at legge Verdom for Dagen, idet de slutter sig naturligt om Evangeliet. Der figes i Neglen ikke Mere eller Mindre, end der efter Tankegangen maa findes naturligt, om end paa enkelte Steder Forfatteren forfører til en noget bred Declamation, især over Verdens Daarlighed f. Ex. Nr. 3 og 13, som overhovedet denne negative Side indtager en vel stor Plads i disse Prædikener.

— Tauchnitz Collection er et Værk, der er saa velkendt, at det vist vil interesserer at erfare, at denne fortrinslige Samling af engelske Forfattere, der i 1842 begyndtes med Bulwers Pelham, nu er naaet til det 50de Bind. For at kunne gjøre sig et Begreb om Størrelsen af dette Forlaget, meddeles vi, at det omfatter 12,000 Art., der alle ere stereotyperede paa 200,000 Plader, hvis Bægt udgjør 1500 Centner. Det ovennævnte Bind indeholder Bindhylster af den engelske Literatur i de 5 sidste Aarhundrede, hvilke indeledes med en Fortale af Forlæggeren.

— I blandt de saa danske Mænd, der staae i det danske Missionsselskabs Dienste til at virke for Guds Riges Udbredelse blandt Hedninger, indtager Missionairen C. B. Grønning en hæderlig Plads. Resultatet af sin Virksomhed har han nedlagt i det lille Skrift "Om Missionen i Østindien" som han formyld har udgivet paa Gyldendalske Boghandlings Forlag. I et klart og sætteligt Sprog giver han en Fremstilling af sit eget Liv i Forbindelse med en Skildring af, hvorledes de Indsødes Stilling er til Christen-dommen.

— Engländeren C. T. Newton arbeider i denne Tid paa Udgivelsen af en Beretning om den af hans Regering i 1856 til Indien udsendte Opdagelsesexpedition, der foretog Efterforskninger i Halcianasus, Gudus og Bransidae.

— Af Anastasius Grün, der længe ikke har ladet høre fra sig, ventes et epist "Friederich mit der leeren Tasche".

— G. v. Reinburg agter at udgive en "Hausschatz der schwedischen Poete" i 3 viske Bind.

— Byrons Værker udkomme i et Bind hos Tauchnitz, ledsgagede med Noter af W. Scott, Th. Moore, Campbell og flere.

Musik.

— Den sidste i Rækken af de historiske Concerter i Musiksforeningen afholdtes i Tirsdags. Den gav et klart og interessant Billede af den nye Musik ved Opførelsen af Schumanns prægtige Ouverture, Scherzo og Finale, et Brudstykke af Mendelssohns "Elias" med effectfulde Chor, en smuk Arije af Schuberts Hierobras, en fint instrumenteret Scherzo og en klangsuld Fest af Berlioz's "Romeo og Julie" samt et melodiøst og højt titallende Utdrag af Wagner's Lohengrin. Udførelsen af alle disse vanskellige Compositioner vidnede, som altid, om Guds beundringsoverdige Indsidering.

— Efterat den nye Psalmebog var udkommen, fortælltes en højt Strid i Bladene om, hvorende Berggreens fortjenstfulde Psalmeord burde trade i Stedet for Berges Choralbog eller ei. Det i disse Dage udkomme nye Oplag af sidstnævnte Bært, der efter i langere Tid at have været udsolgt, nu er gaaet over paa Th. Linds Fortag, giver det bedre Bært paa, at den udholdelige Mester også i denne Rættning af sin musikalske Virksomhed har vidst at hænde sin Plads. Choralbogen fremtræder i den Stikkelse, som Componisten selv havde taaet sig, hvis det var blevet ham tilfældet at foranstalte en ny Udgave; kun Correcturen og et hensigtsmæssigt Registrer ere bejordede af Syngemeister Ring, hvorende den nye Udgave ikke alene i denne, men også i typographisk Hensigtsmæssig betydeligt Fortrin for den øldre.

— Ved et i Pesth afholdt Theaterbal har der fundet en stor Tumult Sted, idet Orkesteret begyndte at spille en "tydlig Balts", der af det tilhedsbærende talrige Publikum blev modtaget med rørende Larmen og Piben.